

Arrest

nr. 105 740 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze

vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal onmiddellijk heeft toegegeven te hebben gelogen, is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in Oostenrijk gedurende zijn verblijf aldaar kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zijn verweer dat een studentenvisum kan aanzien worden als een tijdelijk beschermingsstatuut neemt de Raad niet aan. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft, betrof het een "tijdelijk beschermingsstatuut". Van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient om op deze manier een permanente bescherming te bekomen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal oordeelt dat de situatie in Nepal actueel niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en baseert zich hiervoor op de SRB "Nepal – Veiligheidssituatie in Nepal" van 26 november 2012, afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst en zit vervat in het administratief dossier. Verzoeker verwijst op een selectieve manier naar dit Cedoca-rapport en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Hij brengt evenmin documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de asielinstanties wordt gehoord en de rol die zijn raadsman daarbij speelt en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen "verdachte" is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie" doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008,

Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2013, betoogt zij dat zij de leugens onmiddellijk heeft toegegeven, herhaalt zij naar relaas en stelt zij dat, hoe dan ook, de leugens niets afdoen aan het vluchtmotief.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met haar argumentatie dat de leugens niets afdoen aan het vluchtmotief aldus in gebreke blijft. De Raad benadrukt nogmaals dat op verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij heeft gelogen over haar reisroute, reisdocumenten en vluchtrelaas. Verzoekende partij betwist ook niet dat, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, zij eigenlijk niet van plan was asiel aan te vragen maar samen wilde leven met haar vriendin in België en geen andere methode kende dan de asielprocedure om in België te kunnen blijven. Gelet op deze vaststellingen en op de vaststelling dat verzoekende partij geen asielaanvraag indiende in Oostenrijk gedurende haar verblijf aldaar kan er geen geloof meer worden gehecht aan haar asielrelaas.

In de mate verzoekende partij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Nepal betwist benadrukt de Raad dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal oordeelt dat de situatie in Nepal actueel niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en baseert zich hiervoor op de SRB "Nepal – Veiligheidssituatie in Nepal" van 26 november 2012, afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst en zit vervat in het administratief dossier. Verzoeker verwijst op een selectieve manier naar dit Cedoca-rapport en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij slaagt er echter niet in

aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Hij brengt evenmin documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS